

De reis

HET gebeurt niet alle dagen dat een bataljon vanuit België naar de Verenigde Staten verhuist. De trek naar het Westen begon reeds vorig jaar met de afreis van de specialisten. Tientallen van hen brachten hun familie mee om zich gedurende tien à twaalf maanden in Texas te gaan vestigen. Op 2 januari 1964 vertrok het kader officieren en op 22 en 23 februari kwamen de onderofficieren en operateurs over. De cursussen zijn van verschillende duur en alles is zo berekend dat op één bepaalde dag de gezamenlijke training kan beginnen.

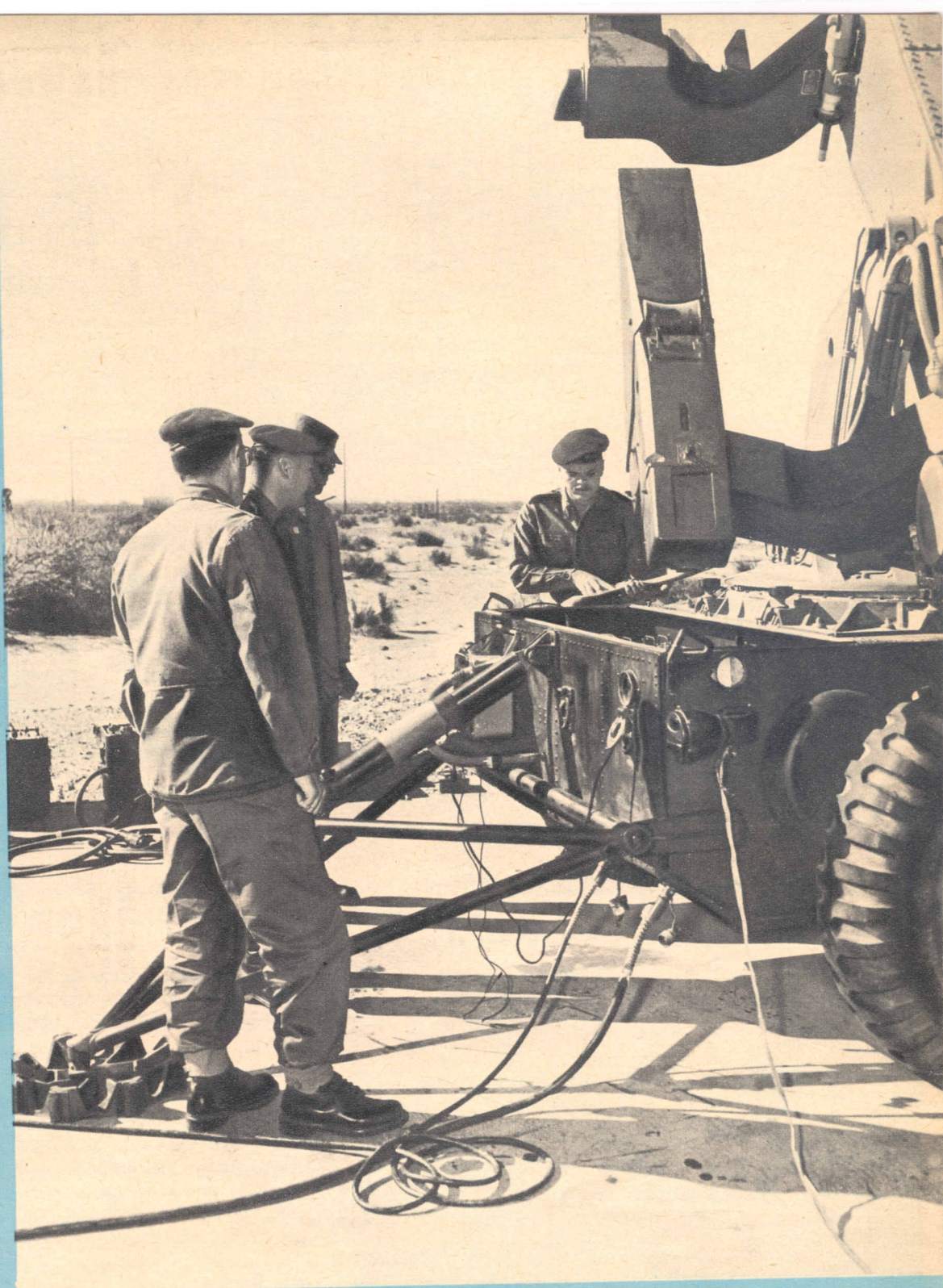
Bij elk vertrek uit Melsbroek kon men op de gezichten de spanning en de verwachtingen aflezen. Een onbekend land met ongekende gewoonten lag in de verte te wachten. Alhoewel er over de Verenigde Staten reeds veel gehoord en gelezen werd, was het toch onmogelijk zich een idee te vormen over wat dat land in werkelijkheid is. Het bleef een avontuur.

De reis verliep opperbest. Vliegend over de Azoren of over Schotland, komt men

Het 62^e Artilleriebataljon

ONTDEKT DE VERENIGDE STATEN VAN AMERIKA

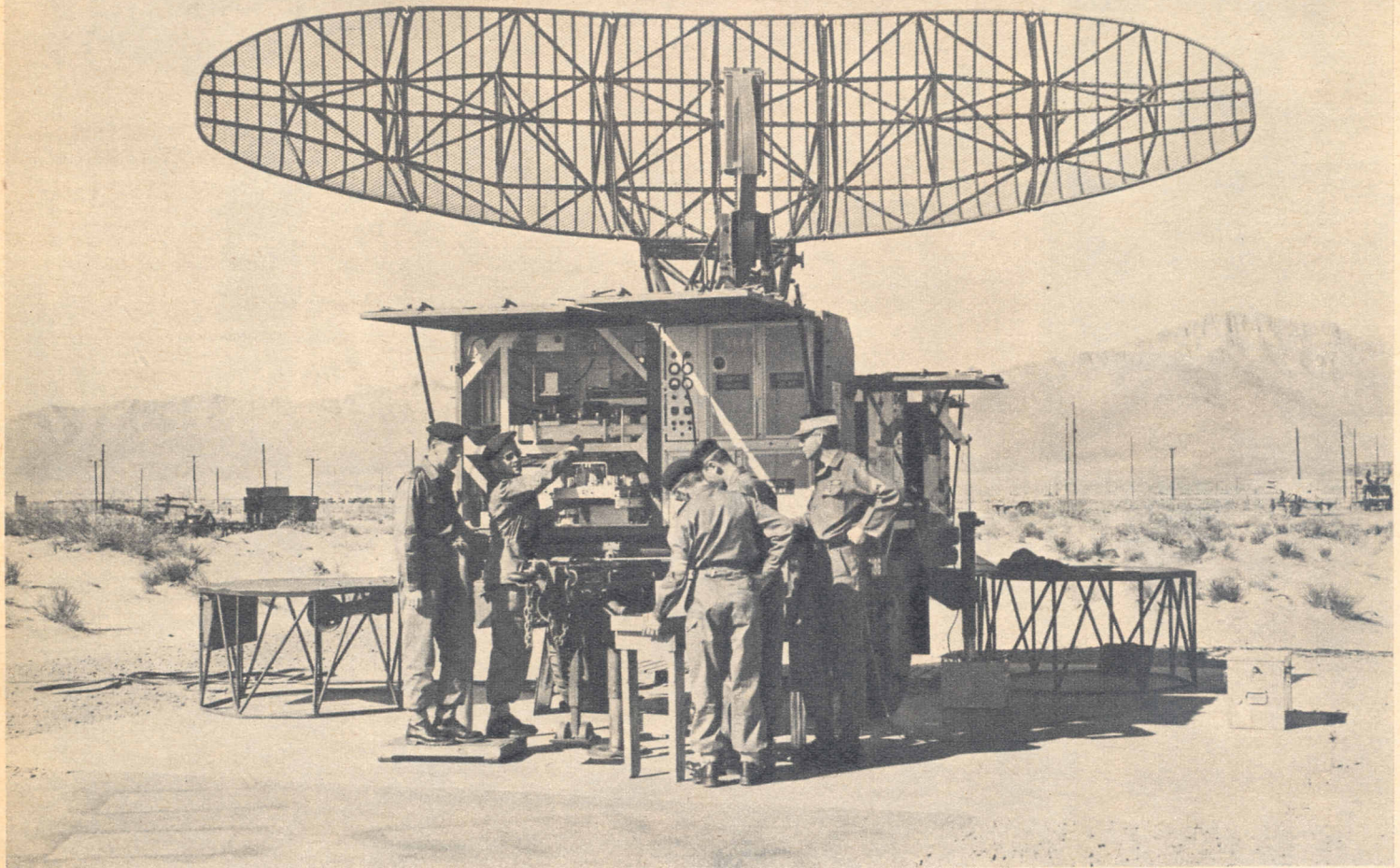
▲ Het gebouw waarin de staf van Fort Bliss ondergebracht is.

Specialisten van het lanceer-
affuit aan het werk. ▲

toe op Mc Guire Luchtmachtbasis (New York)). De vrije tijd die daar beschikbaar was heeft aan velen de gelegenheid gegeven een bezoek te brengen aan New York of Washington. De eerste kennismaking met deze reusachtige Amerikaanse steden was overdonderend. De bouw van deze steden, het levensritme

en het verkeer in de straten deden zo ongewoon aan, dat men het gevoel had in een droom te leven.

Vanuit Mc Guire vertrekken de vliegtuigen voor de laatste vlucht naar El Paso. Van boven ziet men « gans de Verenigde Staten » liggen. De laatste uren vliegt men over de petroleumvelden van

De soldaten Martens en Langhor leggen de laatste hand aan de
 ▼ opschik van hun kamertje.

▲ « Daar hapert iets » schijnt eerste wachtmeester Gillis te zeggen.

Texas. De steden Dallas en Fort Worth vormen een enige aanblik van uit de lucht. De overtocht van deze naast elkaar liggende steden duurt al meer dan vijftien minuten.

Bij de aankomst van de laatste groep te El Paso, namelijk de operateurs, in februari, werden zij opgewacht door de reeds daar verblijvende militairen. De vriendenkring van de onderofficieren had er voor gezorgd dat de nieuwaangekomen voor de eerste dag opgenomen werden in de huiskring der families. Dit opzet van de vriendenkring viel bijzonder goed in de smaak van de pas aangekomenen. Het werd een onderons kennismaking met een vreemde stad, een stad waar zij gedurende drie maanden zouden verblijven.

El Paso

El Paso is een typische woestijnstad. Gelegen aan de voet van het Franklingebergte, een uitloper van het Rotsgebergte, was het in de jaren van de « Goldrush » een doorgangspunt voor de trekkers. Zijn vroegere naam, Paso del Norte, duidde op de bergpas die de gemakkelijkste weg naar het Noorden beheerste. Nu is het een moderne stad met ongeveer 270.000 inwoners. Bijna gans de bebouwde oppervlakte bestaat uit een opeenvolging van bungalows, die met hun tuintjes de stad herschapen tot een oase van groen. Eens buiten de stad wordt het landschap een dorre vlakte met hier en daar enkele bosjes vuilgroene struiken. De rivier, Rio Grande, die de grens vormt met Mexico, scheidt El Paso van de Mexikaanse stad Juarez. In feite vormen beide steden één geheel en hebben ze samen meer dan 600.000 inwoners. Juarez is één grote souvenirswinkel en een groot gedeelte van de bevol-

◀ Een biljartpartij in de informatiezaal.

Stafsergeant Fernandez en zijn leerlingen.

king is volledig ingesteld op het toerisme. De grens naar Juarez is een open grens, en men heeft geen identiteitspapieren nodig om de stad te bezoeken. Terugkomen is echter een ander probleem voor hen die hun papieren vergeten zijn.

Fort Bliss

Ten noorden van de stad ligt Fort Bliss. Dit kamp is een opleidingscentrum voor luchtdoelartillerie. Er wordt zowel opleiding gegeven voor Nike als voor Hawk-eenheden van de Verenigde Staten als van de geallieerde landen. Het kamp is, op zichzelf genomen, reeds een volledige stad en is een basis voor ongeveer 20.000 manschappen. Het bataljon werd ondergebracht in een van de grote blokken van de 1ste GM Brigade, namelijk blok 2.474, waar het zou blijven tot bij de aanvang van de vuurperiode.

Na de aankomst van het 62 Artillerie werd onmiddellijk begonnen met de zogenaamde « inprocessing ». Alle administratieve formaliteiten werden vervuld. Na een prachtige welkomceremonie werd het bataljon opgenomen in de 2de Groepering van de 1ste Brigade.

Tobin Wells

Op 26 februari begon de opleiding te Tobin Wells. Tobin Wells is een Hawk-trainingsplaats op een tiental kilometer van Fort Bliss. Rondom is het volop woestijngebeid (desert) : zand met kleine struikjes en verdord gras. Het is ongeveer als de duinen bij ons, maar het zand is grijzer en de planten zijn meer van het woestijntype.

Alhoewel de vlakte een doodse indruk geeft, zit er toch veel leven in. Het wemelt er van allerhande dieren zoals : ratelslangen, grondeekhoortjes, schorpioenen, zwarte spinnen, gehoornde padden, hagedissen. Coyottes (wilde honden) zijn eerder zeldzaam. Ze schuwen de mens, slechts oudere dieren wagen zich in de nabijheid van de bebouwde plaatsen.

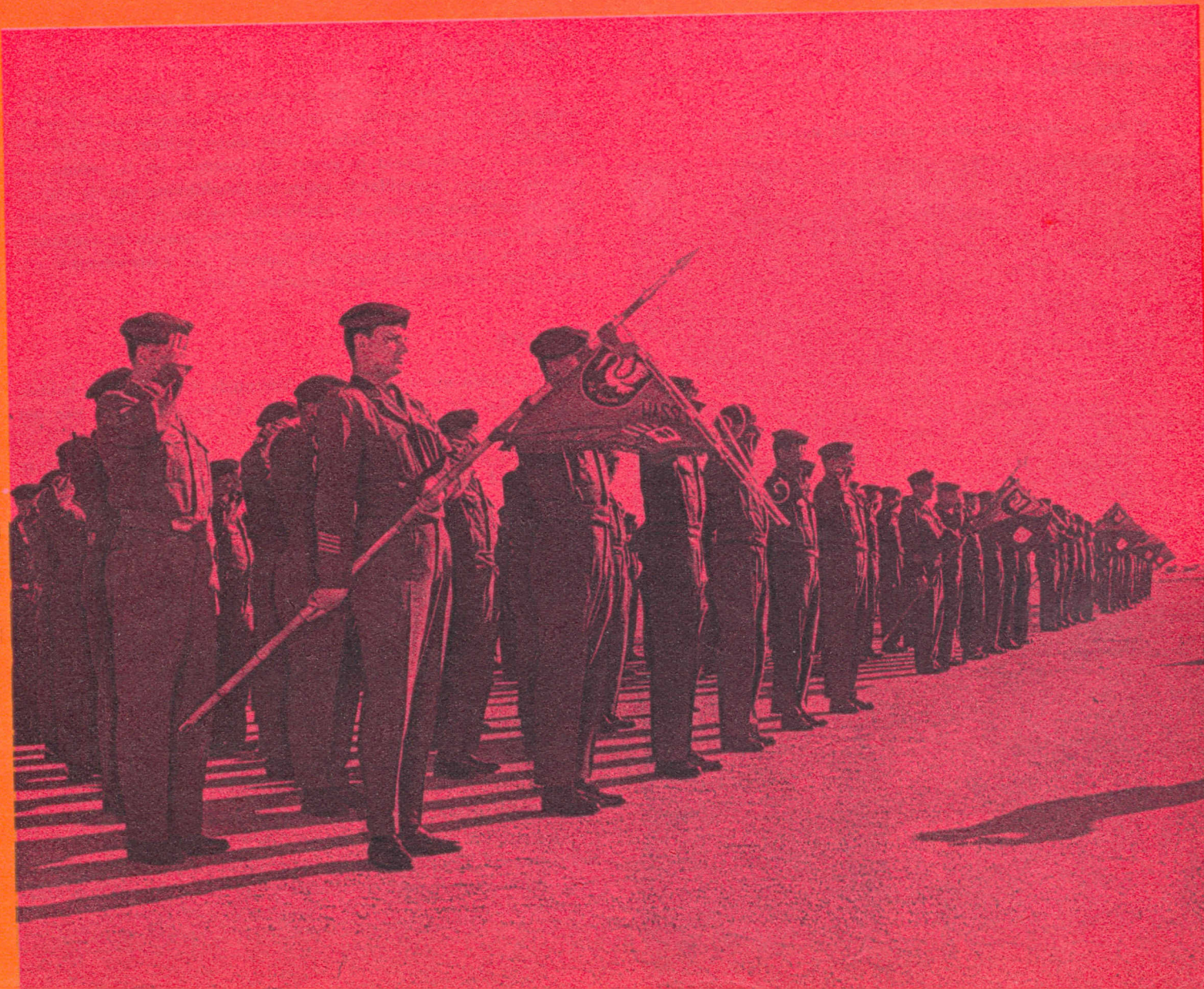
Tobin Wells is een omheinde plaats met veertien Hawkstellingen. Buiten de gebouwen voor het Amerikaanse commando beschikt ieder bataljon over een gebouw voor zijn eigen staf. Het 62 Artillerie kreeg de stellingen nummer 1 tot 4 toegewezen.

De instructie werd volledig in de Engelse taal gegeven.

Een eerste gedeelte van de training bestond uit de individuele opleiding van de operateurs. Het materieel werd voorgesteld en aangeleerd. In het tweede gedeelte kwam het ploegwerk aan de beurt en ten slotte de bataljonstraining. Het geheel is een rechtstreekse voorbereiding tot de vuurperiode die voor de laatste drie weken gepland was.

Het onderricht gaf soms wel aanleiding tot moeilijkheden. De methoden van het Amerikaanse leger zijn verschillend van de

▼ De welkomstplechtigheid.

onze. Voortdurende herhalingen hebben wel hun voordeel, maar kunnen tot verveling leiden. Eens echter dat men deze onderrichtmethode gewoon is, is het gemakkelijk op deze manier les te volgen, vooral in een vreemde taal. Dank zij de uitstekende taalopleiding, die de manschappen vroeger in het kamp van Lombardsijde gekregen hadden, waren zij in die mate vertrouwd met de Engelse taal, dat slechts zelden verdere uitleg noodzakelijk was.

Mc Gregor Range

Eens de trainingsperiode te Tobin Wells achter de rug, was het bataljon klaar voor de vuurperiode te Mc Gregor Range. Dit schietveld ligt op 30 kilometer van Fort Bliss. Nog een doodse plaats dan Tobin Wells is het kamp aldaar toch voorzien van het best mogelijke comfort dat men zich maar enigzins kan indenken. Dit is nodig daar het te ver van El Paso ligt. De voortdurende windvlagen, in die periode van het jaar, jagen het witte stof hoog op en maken veelal het werk onmogelijk. De droogte en de temperatuur (« slechts » 30° C in de lente) tasten huid en keel aan. Het kon niet anders dat het bataljon aan een voortdurende dorst leed.

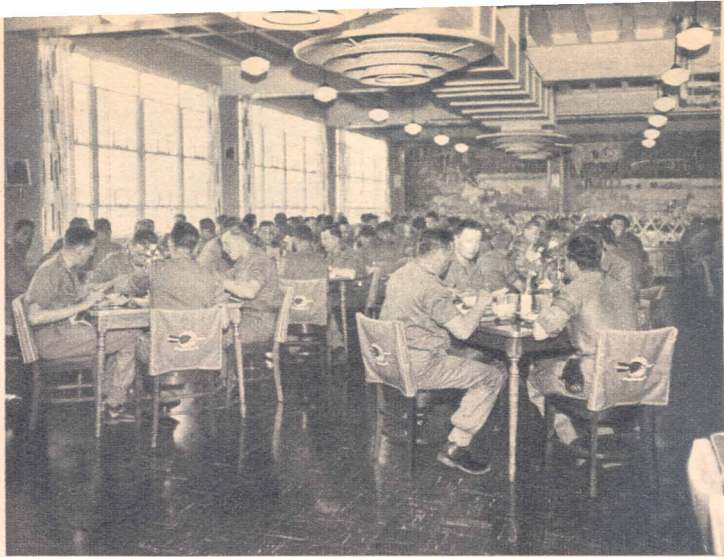
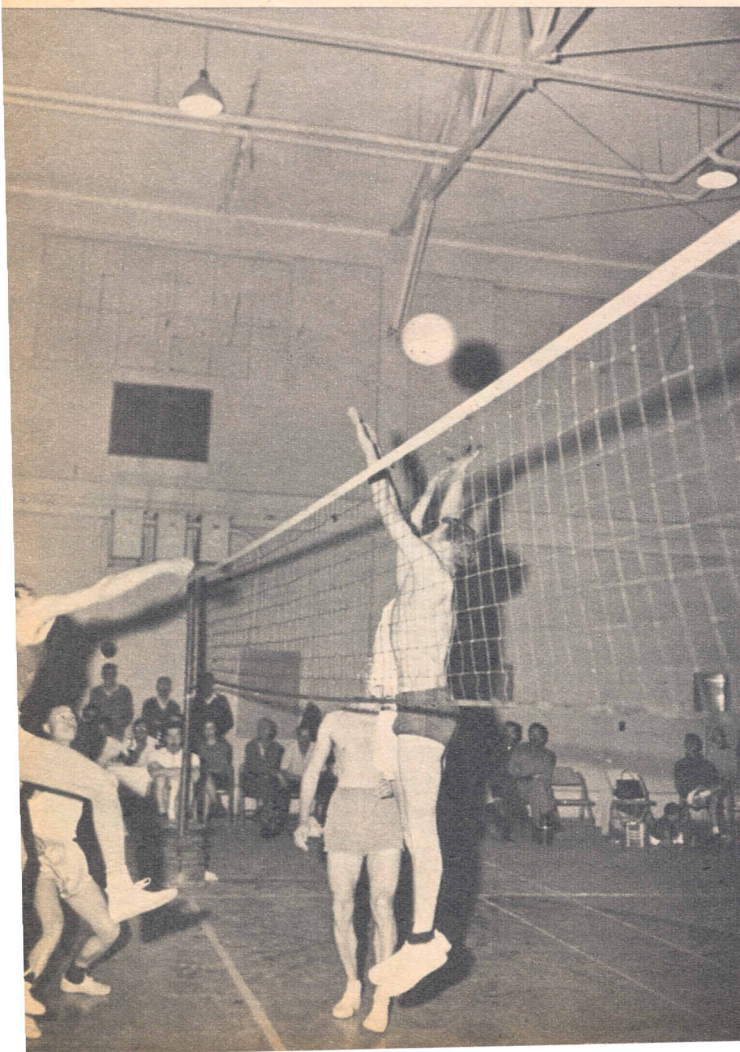
In Mc Gregor Range stond een nieuwe ploeg Amerikaans personeel klaar om ons te ontvangen en om het bataljon in de naaste weken te beoordelen.

De resultaten van het vuren waren goed en zeker zo goed als die van de vroeger getrainde bataljons. Het bekomen cijfer was 95,70 % Dit is zeker de beste beloning die het bataljon kon bekomen. Er moet aangestipt worden dat alles van het begin tot het einde in het Engels gebeurde.

Bezoekers

Reeds in het begin van de opleiding werd het bataljon met een bezoek vereerd van luitenant-generaal Wagner, chef van de generale staf. Enkele weken later werd generaal-majoor Rousseau

▼ Een gevaarlijke aanval (volley-ball kampioenschap).

Een beeld van de eetzaal.

op Tobin Wells ontvangen. Bij de buitenlandse officieren was er ook belangstelling voor de opleiding van ons personeel. Zo bemerkten wij ondermeer brigadier-generaal Fischer van het Duitse Ministerie van Landsverdediging. Kolonel Barthes en een afvaardiging Franse officieren, luitenant-kolonel Chabot en drieëntwintig Canadese officieren, een groep Amerikaanse officieren van het 415th Reinforced Training Unit, kolonel Horstman, adjunct van de bevelvoerende generaal van de USARADCOM, en ten slotte, « last but not least », een groep van dertig Belgische officieren die het vuren kwamen waarnemen, alsook de laatste parade en de afscheidscocktail kwamen bijwonen.

Ontspanning

Fort Bliss biedt aan de manschappen uitgebreide mogelijkheden voor de ontspanning. Buiten de vier kinemazalen zijn er ook verschillende « Service Clubs ». Deze clubs hebben tot doel aan iedereen de gelegenheid te geven zijn hobby's uit te oefenen. In een club staan verschillende zalen ter beschikking van de militairen. In een pool kunnen zij allerhande apparaten, van filmprojectors tot muziekinstrumenten, lenen. Verder worden er regelmatig shows en ontspanningsavonden gegeven. De « workshops » zijn open voor iedereen die van knutselen houdt.

Reizen

Wij waren nu eenmaal in de Verenigde Staten en wij hebben dan ook duchtig gebruik gemaakt van de week-ends om van het land zoveel mogelijk te zien.

Een van eerste vrije week-ends gingen wij reeds naar een in de nabijheid van El Paso gelegen ranch. De kandidaat-cowboys profiteerden ervan om eens te proberen hoe lang zij op een paard konden blijven zitten. Het is niet moeilijk te begrijpen dat er vele ruiters met de grond kennis maakten. Niet ver van de ranch waren er enkele Indiaanse rotstekeningen te ontdekken. De wandelingen naar die plaats deden de pijnlijke zitvlakken vlug vergeten.

In Sunland Park werden wij op een ander week-end uitgenodigd om de paardenrennen bij te wonen. Te onzer eer werd een van de trofees « Purse of the missilemen of Belgium » genoemd en werd aan de korpscommandant gevraagd deze schaal aan de winnaar uit te reiken. Het was een aangename dag. Spijtig dat de stofwolken het zicht soms belemmerden. Als « echte » paardenkenners werden de dieren door ons gekeurd en konden wij bijna zeggen welk paard kans maakte om als eerste te eindigen.

De mooiste uitstap was die naar de Grand Canyon in Arizona. Het week-end van Pasen gaf ons de gelegenheid om deze 1200 mijl lange rondreis te maken en terzelfder tijd zoveel mogelijk te zien

van het land. De Canyon heeft een enige aanblik. De voortdurende kleurenwisselingen zijn niet te beschrijven. Dit grootse natuurfenomeen zal ons allen bijblijven, niet alleen door de enorme afmetingen. Het « Petrified Forest » (versteend woud) en de « Painted Desert » (geschilderde woestijn) zijn echter ook niet te versmaden.

De terugreis ging door de Oak Creek Canyon, het land van de rode rotsen. In Sedona werden wij door de dames van de handelskamer onthaald op koffie en gebak. Als dank werden dan ook door ons enkele liederen ten beste gegeven. Na het afscheidslied vertrok onze groep verder naar Tucson.

In Tucson zelf stonden op het programma een bezoek aan het Desert museum, planten en dierentuin, en aan Old Tucson, een speciaal voor het draaien van westernfilms gebouwde stadje. In het Sands Hotel, een prachtig en ultramodern hotel met zwembad en palmtuin, TV en airconditioning op elke kamer, onderhield Wild Bill Mozes ons door op zijn « muziekinstallatie » enkele staaltjes van zijn kunnen ten beste te geven. Dit orgel met zeven klavieren was voorzien van allerhande elektronische instrumenten en Bill kon er werkelijk alles mee nabootsen, zelfs de menselijke stem.

Op andere week-ends reisden wij nog naar Carlsbad Caverns, de grootste grotten van de Verenigde Staten en naar White Sands. De « Open Day » te White Sands, een experimentele basis en schietveld, liet ons een blik werpen op het huidige raketarsenaal en op de verdere toekomst van de ruimtevaart.

Er werd verder nog gelegenheid gegeven de open put kopermijnen van de Kennecott maatschappij te bezoeken. Op dezelfde reis werd er even langs de City of Rocks rondgereden. Deze eenzame groep rotsen geeft werkelijk de illusie van een stad in de woestijn.

Al deze verschillende reizen konden ons een idee geven van de zuid-westelijke Staten van de Verenigde Staten. Ze waren niet alleen een aangenaam tijdverdrijf, maar ze waren vooral leerrijk. De verwezenlijkingen van de Amerikanen in hun eigen land en de wondermooie natuur loonden de moeite. De reizen brachten ook een afwisseling in het leven en beletten dat het een gewone sleur worden zou.

Sport

Buiten de gewone gelegenheden voor sportactiviteiten werden er tussen de geallieerden twee kampioenschappen ingericht, een van volley-ball en een van voetbal.

Het volley-ball kampioenschap bracht drie Belgische ploegen in het veld tegen volgende vreemde ploegen : een Koreaanse, een Japanse, twee Franse en een Nederlandse. Na een felle strijd stonden bij de laatste match België I en Korea gelijk. Het reglement schreef een testmatch voor en die hebben de Koreanen, na een hevige wedstrijd, tussen de spelers en de supporters, van ons gewonnen. Toch kregen wij de beker voor de tweede plaats. België II veroverde de derde plaats voor Frankrijk A en Japan, en België III werd zesde voor Frankrijk B en Nederland.

Het voetbalkampioenschap bracht België, Israël, Duitsland, Griekenland, Nederland en Texas Western College in het strijdpark. Bij het vertrek van het bataljon stond de ploeg aan de leiding, zowel wat het spel als wat de fair-play betreft.

Het vertrek

Op 15 mei werd er een afscheidsparade gehouden. Het bataljon, opgesteld op het paradeplein van Fort Bliss, werd door generaal-majoor Stayton, commandant van het centrum, gefeliciteerd voor zijn prestaties.

's Avonds tijdens een cocktail werd door de korpscommandant aan de heer Judson Williams, burgemeester van El Paso, het ereburgerschap van de stad Hasselt overhandigd. Dit als dank aan de bevolking van El Paso voor het goede onthaal van het bataljon en bijzonder van de families. De heer Williams dankte in naam

Een rustig hoekje in de informatiezaal.

van de bewoners van El Paso de heer burgemeester van Hasselt voor deze uitzonderlijke eer en overhandigde, op zijn beurt, het vaandel van de stad El Paso aan het bataljon. De stad Hasselt heeft in 1962 het peterschap over het bataljon aanvaard.

Enkele dagen later begon de terugtocht naar België. Iedereen was vol verlangen om zijn familie en kennissen terug te zien. Tevreden over het verblijf in de V.S.A. stapten wij vol goede herinneringen in de DC-6.

Terug

Het 62 Artillerie is volledig terug uit de Verenigde Staten. Het bataljon heeft niet alleen veel gezien en geleerd, maar het heeft ook laten zien wat het waard was, en dat niet enkel met de vuurperiode. De parade gehouden bij de erkenning van verschillende officieren en onderofficieren in hun nieuw graad is hier een bewijs van; zonder voorbereiding werd deze plechtigheid tot in de kleinste details verzorgd.

Nu ligt het bataljon te Koksijde om zich verder te organiseren. Een nieuwe periode ligt voor de boeg. Het 62 Artillerie is paraat om de haar opgedragen taak naar het best vermogen te volbrengen.

H. C.

Burgemeester J. Williams van El Paso overhandigt aan luitenant-kolonel Tongelt de vlag van zijn stad.

